

BEROEPSBELANGEN.

HET BEROEPSGEHEIM BIJ AFDRIJVING. — Tot de voorvallen, waarbij wij een hevige botsing van plichten gevoelen, behoort zeker het door ons allen wel ondervonden geval, dat wij een bloeiende huismoeder den dood door septichaemie zien tegemoet gaan ten gevolge van het geknoei van een afdrijver. Dien man voor een tijd onschadelijk maken; zijn vakgenooten doen zien, dat hun bedrijf ook voor henzelfen gevaar oplevert — ieder onzer zal dit wel hebben gewenscht. Maar streng staat tegenover dien wensch de plicht tot geheimhouding van wat de zieke en zijn betrekkingen niet geopenbaard willen hebben, of waaromtrent wij dit moeten onderstellen.

The Royal College of Physicians te Londen heeft reeds eerder zijn standpunt dienaangaande openbaar gemaakt (zie *Lancet*, 15 Juni). Het is, gelijk wij dat in Engeland herhaaldelijk aantreffen, anders dan wat hier, ook door het hoogste rechtscollege, voor juist wordt gehouden. Het college spoort den arts aan, bij de patiënte — *mits dit voor haar geen kwaad kan* — aan te dringen op een verklaring, die dienst kan doen tegen den afdrijver. Wordt zulk een verklaring geweigerd, dan gaat de arts rustig voort met de behandeling. Tot zóóver kan men met alles instemmen. Maar dan komt een advies, dat vierkant moet worden afgewezen, omdat het niet alleen een schennis van het beroepsgeheim door zwijgen of spreken aanbeveelt, maar ook andere vrouwen, die in deze omstandigheden komen te verkeerren, ervan zou weerhouden, bijtijds de hulp in te roepen, die misschien nog redding kan brengen. Het blad geeft namelijk den volgenden raad: „sterft de zieke, dan weigert de dokter de verklaring van overlijden en stelt hij zich in betrekking tot den coroner” (gerechtelijken lijkschouwer). Merkwaardigerwijze deelt het college nog mede, dat zijn rechtsgeleerde raadsman had te kennen gegeven, dat de arts wettelijk *niet* verplicht is, bij de zieke op een verklaring aan te dringen, noch, als zij weigert, iets anders te doen. Even merkwaardig is het, dat *The Lancet* deze raadgeving aanprijst als een redelijk veiligen gids voor den arts met betrekking tot zijn beroepsplicht.

NARCOSE-DIPLOMA IN ENGELAND. — Men is in Engeland begonnen met het instellen van diploma's voor enkele specialismes. De kindergeneeskunst is voorgegaan. Nu is een verplicht examen voor narcotiseurs ingesteld, dat twee maal per jaar zal worden gehouden. Tien welbekende narcotiseurs, die meer dan tien jaren als zoodanig zijn werkzaam geweest, zijn vrijgesteld van het examen, dat uit een schriftelijk en mondeling gedeelte bestaat, en omvat de geschiedenis, theorie en practijk der anaesthetica; ook de pharmacologie en de elementaire scheikunde dier middelen. De candidaat moet een jaar lang inwonend geneesheer zijn geweest in een erkend algemeen ziekenhuis, of wel moet hij in een ziekenhuis 1000 maal een anaestheticum hebben toegediend, waarvan ten minste in 500 belangrijke gevallen. Onderzoekers op dit gebied kunnen van enkele dezer voorwaarden worden vrijgesteld.

The Lancet van 22 Juni zou het een bezwaar achten, als de chirurg, die aan de hulp van een bepaalden narcotiseur gewend is, dezen zou moeten missen, als de narcotiseur geen examen zou doen. Het blad hoopt, dat zoo iets niet bedoeld is, en ziet er ook voordeel in, dat de narcotiseur zich niet uitsluitend met narcose bezig houdt, maar ook de geneeskunst of een onderdeel daarvan uitoefent.

OP HET LAND OF IN DE STAD VERHONGEREN? — *The Lancet* van 29 Juni ontleent aan *Concours Médical* een vermakelijke doch een weinig zure beschouwing over het kiezen van een plaats om zich als arts te vestigen. Als een jonge arts leest, dat Parijs op iedere 600 inwoners één arts heeft, en dat er op het land maar één is op iedere 3000 inwoners, zou hij gaan meenen, dat op het land zijn kans vijf maal beter zijn dan in de hoofdstad. Maar die getallen beteekenen niets.